



Arrest

**nr. 56 408 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KAPPETIJN, die loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Belarus, en van Belarussische origine te zijn.

U bent sinds 2000 lid van de Verenigde Burgerpartij (OGP). Op 19 oktober 2004 zat u een dag opgesloten in voorarrest. Er was een referendum in verband met de derde ambtstermijn van president Loekashenko. De cijfers van het referendum waren vervalst. Op 31 juli 2009 organiseerde u een actie genaamd "Ketting van niet-onverschillige mensen". U nam, samen met uw partner, uw schoondochter S. A. (...) (O.V. X) en uw zoon, deel aan deze actie. De politie kwam ter plaatse, en gaf jullie het bevel om weg te gaan. Uw zoon werd meegenomen tot bij een wagen. Uw zoon kreeg een

slag in de buik. De strooibriefjes die uw zoon bij zich had werden afgenomen. Op 03 augustus 2009 werd u opgebeld door een man die stelde dat jullie alle 4 naar de GOVD moesten komen. Op 04 of 05 augustus 2009 werd aan de deur gebeld. Jullie deden niet open. De burens deden de gemeenschappelijke deur open en zeiden dat jullie niet thuis waren. De buurman zei nadien dat de politie geweest was. Uw schoondochter werd op 07 augustus 2009 bij de politie geconvoceerd. U werd op 10 augustus 2009 geconvoceerd. Het gesprek was niet aangenaam. U verdeelde kranten op 18 september 2009. Een agent zag dat, en hij noteerde uw gegevens en daarop kreeg u een convocatie. U ging in op de convocatie. U sprak met dezelfde rechercheur die wist dat uw schoondochter zwanger was, en hij bedreigde u toen. Op 22 september 2009 kwam iemand van de FSB naar jullie school, en hij sprak over uw lidmaatschap van de OGP. Na het gesprek werd u bij de directrice geroepen. Op 16 oktober 2009 was er een meeting van de ondernemers waar u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter aanwezig waren. De politie kwam, maar deed niets. Op 13 november 2009 verspreidde uw zoon samen met uw schoondochter pamfletten. Ze werden geslagen. Uw schoondochter liep een blauwe plek onder haar oog op en haar schouder deed pijn, en uw zoon liep een gescheurde lip en een blauwe plek onder zijn oog op. Op 02 december 2009 werd u, toen u van een winkel op weg naar huis liep, door onbekenden geslagen op uw hoofd. U heeft niemand gezien, maar denkt dat het medewerkers van de autoriteiten waren die u een waarschuwing wilden geven. U viel bewusteloos, en u bent zelf naar huis gekomen toen u weer bijkwam. Op 04 december 2009 ging u met uw schoondochter naar het ziekenhuis. Er werd een röntgenfoto gemaakt, en daarop was een kneuzing te zien. Toen jullie terug thuis aankwamen, was er wanorde in het appartement. De buur vertelde dat uw partner en uw zoon geboeid waren meegenomen. Jullie pakten jullie spullen en jullie verbleven nog 10 à 11 dagen in een datsja voor jullie besloten naar België te vertrekken.

U verliet Belarus op 15 december 2009 met een bus en u reisde richting België. U had onderweg geen persoonlijke paspoortcontrole. U kwam België binnen op 17 december 2009 in het gezelschap van uw schoondochter S. A. (...) (O.V. 6.548.495), en u diende dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 09 maart 2010 werd uw kleindochter S. A. (...) in België geboren.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u sinds 2000 lid bent van de OGP (CGVS, p. 4). U geeft aan dat u betrokken was bij de organisatie van meetings voor de OGP in Soligorsk, en u geeft aan dat u en uw gezin hierdoor problemen kenden met de autoriteiten in Belarus (CGVS, gehoorverslag). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de OGP werd gecontacteerd, waarbij de OGP aangaf dat u inderdaad lid bent van de OGP, maar dat de OGP niet over informatie beschikt dat u omwille van uw lidmaatschap van de OGP of omwille van uw maatschappelijke activiteit enige vorm van repressie van de Belarussische autoriteiten onderging. Mocht u werkelijk de door u aangehaalde ernstige problemen hebben meegemaakt (u gaf aan dat een politiemedewerker u gezegd had dat tegen uw gezin een onderzoek was gestart (DVZ vragenlijst, vraag 3.5), dat u ernstig werd geslagen en dat uw man, eveneens lid van de OGP, en zoon werden opgepakt en sindsdien spoorloos zijn), kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw partij hiervan op de hoogte zou zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ernstig ondermijnd.

U gaf aan dat uw man en zoon omwille van jullie politieke activiteiten begin december 2009 werden opgepakt en sindsdien spoorloos zijn. Toen u hierop werd gevraagd of uw partij, waarvan ook uw man lid zou zijn geweest, op de hoogte is van hun arrestatie en verdwijning, zei u dat u dat niet wist. Toen u werd gevraagd of u in verband hiermee uw partij had gecontacteerd, zei u dat u dat niet had gedaan. Toen u gevraagd werd of u een beroep had gedaan op uw autoriteiten in verband met de verdwijning van uw partner en zoon, zei u dat u dat niet had gedaan. U heeft in ditzelfde verband evenmin een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd in uw land (CGVS, p. 12 en 13). Nu verklaarde u weliswaar dat u bang was en in paniek was. Mochten uw partner en zoon werkelijk zijn opgepakt omwille van jullie politieke activiteiten en sindsdien spoorloos zijn, kan nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer pogingen zou hebben ondernomen om achter hun verblijfplaats en hun lot te komen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

U geeft tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verder aan dat u uw paspoort aan een vriend had afgegeven om jullie reis te regelen, en u stelt dat u uw paspoort laatst zag in december 2009 waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt (CGVS, p. 3). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Minsk met de bus naar België bent gereisd, en u geeft aan dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen Belarus en België (CGVS, p. 4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen

van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Belarussisch paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal ten slotte dat u problemen zou kennen in Belarus omwille van uw asielaanvraag in België (CGVS, p. 13). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er na grondige opzoeken op internetarchieven en zoekmachines en na raadpleging van mensenrechtenorganisaties in uw land geen informatie is die erop zou wijzen dat personen moeilijkheden zouden kennen na hun terugkeer in Belarus omwille van een asielaanvraag in derde landen.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aangaande de asielaanvraag van uw schoondochter S. A. (...) (O.V. 6.548.495) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een geboorteakte, een pensioenkaartje, een huwelijksakte en een diploma) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de door u genoten opleiding, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch boekje bevat uw medische historiek. Uit het door u voorgelegde uittreksel hieruit blijkt dat u de dokter hebt geraadpleegd wegens klachten van hevige hoofdpijn nadat u geslagen was door onbekenden. Gezien u verklaart dat de dokter dat genoteerd had omdat u hem dat verklaard had (CGVS, p. 4), kan er geen objectieve waarde aan deze woorden worden toegemeten. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde lidkaart van de OGP bevat de niet betwiste informatie dat u lid was van de OGP. Uit dit document kan echter niet worden afgeleid dat u de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde convocaties bevatten de informatie dat u zich diende aan te bieden bij de politie "aangaande de zaak". Afgezien van het feit dat volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 4) nergens in deze documenten staat dat u van iets beschuldigd wordt, is het merkwaardig dat in deze convocaties nergens vermeld wordt aangaande welke zaak u dan zou zijn opgeroepen noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Bovendien is het eigenaardig dat daar waar in de drie convocaties "in de hoedanigheid van" staat voorgedrukt telkens met de hand "aangaande de zaak" werd geschreven. Er kan dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze oproepingsbrieven, die bovenstaande beslissing evenmin kunnen wijzigen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde artikels bevatten informatie van algemene aard. Gezien volgens uw verklaringen hierin nergens naar jullie persoonlijke situatie wordt gerefereerd (CGVS, p. 13), wijzigen deze artikels niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen waardoor zij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betoogt, verwijzend naar de informatie van de Verenigde Burgerpartij (OGP) waarop verwerende partij zich steunt, dat de door verwerende partij gecontacteerde personen van de OGP minstens hadden moeten weten dat er op 31 juli 2009 een actie in de afdeling Soligorsk was met tussenkomst van de politie en dat uit het gebrek aan informatie vanwege haar partij duidelijk blijkt dat "de OGP als organisatie op haar gat ligt". Het direct onderduiken in de datsja verhinderde haar om praktische redenen te informeren naar het lot van haar verdwenen familie en het desbetreffend informeren bij de autoriteiten is totaal geen optie daar zij juist deze autoriteiten vreest. Bovendien zijn contactpunten van mensenrechtenorganisaties in de regio Soligorsk waarvan verzoekster afkomstig is haar niet bekend en meent zij dat die er niet of niet meer zijn. Betreffende het betreden van de

Schengenzone wijst verzoekster op de informatie in het administratief dossier waarop verwerende zich steunt en waarin wordt vermeld dat uitzonderingen op de uiterst strikte paspoortcontroles quasi onbestaande zijn waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat het onmogelijk is dat zij niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een dergelijke controle daar zij mogelijk tot deze uitzonderingen kan behoren. Tenslotte werpt verzoekster op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar schoondochter betreffende het bezoek van deze laatste aan de politie op 25 november 2009 simpel te duiden is daar zij haar schoondochter had verboden naar de politie te gaan doch deze dit wel deed uit bekommernis voor het lot van haar man en dit zonder medeweten van verzoekster.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De diverse elementen van het middel die door verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster een uitermate actief lid was van de OGP daar zij immers zelf protestacties organiseerde tegen het regime van president Loekashenko, meer in het bijzonder op 31 juli 2009, en zij deze actie in haar verweer als dermate belangrijk kwalificeert dat haar partij hier ontegensprekelijk moet van op de hoogte zijn. Verder blijkt uit het door verzoekster voorgehouden asielrelaas dat reeds begin augustus 2009, onmiddellijk na voormelde actie zowel zijzelf als haar echtgenoot, haar zoon en haar schoondochter door de politie om reden van hun politieke engagement werden geconvoceerd. Verzoekster en haar voornoemde gezin bleven de daaropvolgende maanden verder politiek actief en werden voortdurend lastiggevallen door de politie en de FSB. Uit contact met Antonia Kovaleva, vice-voorzitster van het Uitvoerend Comité van de OGP, die bevestigt dat verzoekster wel degelijk lid is van de partij in de afdeling Soligorsk, blijkt evenwel dat de OGP, die hiertoe ook zijn lokale afdeling in Soligorsk consulteerde, over geen enkele informatie beschikt dat verzoekster omwille van haar lidmaatschap van deze partij of omwille van haar maatschappelijke activiteit enige vorm van repressie vanwege de Belarussische autoriteiten onderging (administratief dossier, stuk 16, deel 1, CEDOCA-antwoorddocument met referte bie2010-004w van 7 september 2010). De vaststelling dat de door verzoekster voorgehouden problemen van convocaties en bedreigingen zowel door de politie als de FSB – rekening houdende met het gegeven dat verzoekster een uitermate politiek actief lid was van de OGP die zelf protestacties organiseerde en die bovendien tijdens de periode dat zij door de autoriteiten werd gevisieerd haar politiek engagement verder zette – aan haar partij en meer in het bijzonder aan haar lokale afdeling in Soligorsk niet bekend zijn, verhindert enig geloof te hechten aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Verzoeksters verweer dat “*de OGP als organisatie op haar gat ligt*” betreft een blote bewering die zij niet met enige objectieve informatie onderbouwt. Evenmin brengt verzoekster betreffende haar persoonlijke problemen andersluidende informatie vanuit haar partij bij.

Aan verzoeksters voorhouden zich betreffende de verdwijning van haar echtgenoot en zoon niet te kunnen richten tot de Wit-Russische autoriteiten daar zij juist deze autoriteiten vreest en zij vanuit de datsja in de praktische onmogelijkheid was dienaangaande enig initiatief te nemen vermits dit een onderduikadres betrof, kan door de Raad evenmin enig geloof worden gehecht vermits de door haar voorgehouden problemen met de autoriteiten omwille van haar politieke engagement om voormelde redenen elke geloofwaardigheid missen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters *post factum* verklaring in het verzoekschrift betreffende het zich aangaande voormelde verdwijning niet beroepen op de in Wit-Rusland aanwezige mensenrechtenorganisaties, met name dat contactpunten van mensenrechtenorganisaties in de regio Soligorsk waarvan zij afkomstig is haar niet bekend zijn en deze er daarenboven niet of niet meer zijn, flagrant strijdig is aan haar verklaring bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal in Belarus wegens angst geen mensenrechtenorganisaties te hebben gecontacteerd (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas.

De motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekster bijgebrachte stukken wordt door verzoekster ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende de motivering van verwerende partij aangaande verzoeksters voorhouden louter door een asielaanvraag te hebben ingediend problemen te zullen ondervinden bij haar terugkeer naar Wit-Rusland. Ook deze motivering wordt door verzoekster ongemoeid gelaten.

Betreffend de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van twee nieuwe convocaties oordeelt de Raad dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Bovendien kan aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen *in casu* niet het geval is. Documenten kunnen steeds worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas verhindert haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT